

Лякачка про булочку

Була собі одна дівчинка.
Їй було три роки.
Звали її Софія.

Одного разу мама повела Софію подивитися на ялинку.

Вони їхали спочатку маршруткою.

А потім — на метро.

І доїхали до великої площі.

Посеред площі стояла висока-висока ялинка. Вона сяяла різнобарвними вогниками.

Але Софія не хотіла дивитися на ялинку.

— Хочу булочку! — закричала вона.

— Подивись, яка гарна ялинка у нашому місті! — сказала мама.

Але Софія не дивилася на ялинку, а кричала все голосніше:

— Хочу булочку! Хочу булочку!!!

Її голос лунав над усією площею так, що всі перехожі почали обертатися.

— Хочу булочку!

— Хочу булочку!

— Хочу булочку!

Довелося мамі повести Софію додому.

Але вона не припиняла кричати

і в метро,

і в маршрутці,

і від зупинки до дому.

— Хочу булочку!!!

Мамі було дуже соромно, що у неї така галаслива донечка.

Її голос лунав над усім містом.

Мама завела дівчинку додому і поставила в куток у коридорі.

Аж раптом Софія почула стукіт у двері...

Дівчинка відчинила їх і побачила, що на порозі стоїть Величезна Булка.

Здоровенна, товста, височенна, як гора.

А з одного боку — чорна, адже підгоріла від злості.

— Це ти кликала мене? — суворо запитала Величезна Булка.

Софія злякалась.

І побігла.

Булка погналася за нею.

— Хочу дівчинку! Хочу дівчинку! — голосно кричала Величезна Булка.

Софія
бігла-бігла,
бігла-бігла,
бігла-бігла...

А за нею гналася Величезна Булка.

Нарешті перелякана Софія забилася в найдальший куток двору, звідки виходу не було.

І заплющила очі.

Булка загрозово схилилася над нею і сказала страшним голосом:

— Давай, їж мене! Їж! Їж!

Софія відкрила рота, але така велика Булка нізащо не хотіла туди пролізати — навпаки, вона намагалася проковтнути саму Софію!

Дівчинка заплющила очі і сказала: